

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 747/2021
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Атанасковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2754/19 од 24.09.2020. године, на седници од 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2754/19 од 24.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2754/19 од 24.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 487/19 од 10.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужилци на име дуга по решењу Основног суда у Врању Ии 2949/16 од 17.10.2016. године и закључку јавног извршитеља Станка Филиповића из ... ИИ-А 580/16 исплати на име зараде за период 01.06.2016. године до 30.06.2016. године износ од 12.772,73 динара са законском затезном каматом од 05.07.2016. године до исплате, те на име трошкова извршења износ од 6.804,00 динара и на име трошкова насталих пред јавним извршитељем износ од 3.600,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2754/19 од 24.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Побијаном пресудом одлучено је о дугу који тужилца потражује из решења и закључка о извршењу донетих у извршном поступку, са трошковима тог поступка, који је покренут али још није окончан. О праву тужиле, судови су одлучили уз правилну примену одредби материјалног права, а ревизијом се неосновано указује на одлуке ЕСЈП, јер се овим одлукама не указује на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 21.03.2019. године. Вредност предмета спора је 12.772,73 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић